

ARRANOA ETA BELEA.

DONEKIDATUBA INDALECIO BIZCARRONDO (VILINCH)

biurzariari bizi zan denboran eta argitaratugabea.

Zure berso ederraz
oroitzen naiz maiz maiz,
irakurtzez beñere
aspertu ezin naiz;
zuk dakizu egiten
berso onak errez,
parerik ez dutenak
graziya ederrez;
zú, erregatzen zaitu
doaiezko intzak,
zerutik jaizten dira
zuregana itzak;
guretzat etzan sortu
onelako dichik,
dauzkagu graziyaren
ate denak ichik.
Zenbaitek esango du,
—Zer da bada ura?
zér gauza polit zaizka,
¿jaiotzen burura?
itz batzuben apaintzen
ikasiya dala,
¿zer milagroa itzak
apaintzea ala!....
lan au egin lezake
noiz nai edozeñek,

ez naiz bersolariya,
eta nik neronek;

.....

—Orduban erozeñek
balezake egin,
itz neurtubetan biet
nik ere itzezin;
Bañan onetarako
nerien modelen,
zuriak artzen ditut,
Vilinch, esan det len.
Aurkez nazkitzu zure
lira ta graziya,
galaz kanta dezadan
nere poesiya,
zeñetan azaldu nai
ditudan, belea,
arranoa, ariya
eta arkumea;
bada itz bide ontan
zuzen nadin sartu,
lenengo arranoa
biet aotaratu.

Arrano arrapari
ega luzedun bat,
laño petik zeletan

zegüena anbat,
 illunabar batean
 aiziaren giñan,
 goi goitik mendiyaren
 gañera jachi zan,
 eta arkume batez
 egiñikan jabe,
 zarpazo biyan laja
 zuben korde gabe.
 Beleak ikusirik
 zer lan egin zuben,
 pensamentuban egon
 gabe, esan zuben.

—Zer! nik ere beste bat
 Ill nezake ala,
 ez da gaitza egiten
 lan arren iguala.
 —Au esan da jachi zan
 ari batengana,
 bañan nola zekarren
 oparua lana,
 gelditu zan bi zarpak
 trabaturik oso,
 choriya bizkan nola
 giza artan preso.
 Ariyaren jabea
 ontaz oroiturik,
 eta beste lau artzai
 gazteri deiturik,
 bostak joan ziran bele
 itzatziya gana,
 eta lendabiziko
 kolpaturik dana,
 ego biyak moztuta
 oso parragarri,

laja zuten bestien
 ezkarmentagarri.
 Burla, mezipreziyoak
 ditu mereziyak
 chiki aunditzat pasa
 nai duben guziyak;
 arranoa izanik
 indarsu azkarra,
 au iduriskatzen zan
 asi bele zarra:
 eta ¿zer zan atera
 zubena beretzat?—
 burla; eta leziyo
 eder bat guretzat.

Berso egille mochak
 obea genduke
 ejenplo au gordeko
 baldin bagenduke,
 esanaz, desengañuz
 beterik nola nik,
 Vilinch, ez du egiten
 beztek zure lanik;
 ala zaude poesi
 galaiaren jabe,
 zu zera arranoa
 disputarik gabe;
 zuretzat izan bitez
 lorerik onenak,
 erramuz egindako
 koroï eder denak,
 eta ni aizkenengo
 berso egillea,
 ez nadiyela izan
 kontuko belea.

RAMON ARTOLA.